

Косчето млъкна. Престана да се люлѣе и се обърна. Ралица дигна очи и го запита:

— Косенце-братченце, имашъ ли си работа?

— Защо?

— Рекохъ, ако си нѣмашъ работа, да дойдешъ да ми помогнешъ... Да прекопаемъ лозенцето...

— Е-е-хъ... работа, Ралице-сестрице, работа ме е налегнала, та не мога очитѣ си да затворя. Други пжтъ на драго сърдце, но сега не мога...

— А какво работишъ?

— Правя си гнѣздо. Нѣма кжде да си легна вечеръ.

Ралица нищо не отвърна. Приведе глава и трѣгна къмъ лозенцето. И цѣли четири дни, отъ сутринъ до вечеръ, тя въртѣ тежката мотика, потънала въ потъ и горена отъ слънцето.

Измина следъ това цѣлъ месецъ. Дойде време за втора копанъ. Една сутринъ, пакъ рано въ зори, Ралица грабна мотиката и се запжти къмъ лозенцето.

— Този пжтъ косенцето ще ми помогне, мислѣше си тя и бързо крачеше къмъ горицата.

Косчето пакъ се люлѣеше на едно клонче и сладко сладко си пѣеше. Но като видѣ Ралица съ мотика на рамо, то изведнажъ млъкна и се помжчи да се скрие изъ шумата. Но Ралица превари и го запита:

— Сега навѣрно нѣмашъ никаква работа, косенце-братченце, и ще дойдешъ да ми помогнешъ.

— У-у-у... знаешъ ли, каква работа имамъ? Не ми остава време нито за ядене, нито за пиене. Ела други пжтъ!

— А какво работишъ сега?

— Мжтя малкитѣ си, — отговори косчето, залюлѣ се на клончето и запѣ.

И Ралица пакъ сложи мотиката на рамо и пакъ цѣли четири дни сама копа.

Следъ още единъ месецъ стана време за трета копанъ. Ралица пакъ отиде при косчено. Но то едва се показа отъ гнѣздото си. Каза, че не можело да си остави малкитѣ сами. Щѣли да се загубятъ, или да ги изяде нѣщо.

— Мини други пжтъ, Ралице-сестрице. Както